

Lovforslaget berører ikke de ulovbestemte regler om såkaldt springende regres, hvorefter en grundejer i visse tilfælde kan rette et krav enten om erstatning eller om forholdsmæssigt afslag i købesummen mod et tidligere led i salgskæden, herunder for eksempel en kommune.

I forhold til de situationer, hvor kommunen som grundsælger ikke juridisk er forpligtet til at dække et mangelskrav som følge af en jordforurening, fordi et krav mod kommunen er forældet, vil den foreslåede bestemmelse fungere som et supplement til de tilfælde, hvor en indsats er prioriteret enten af amtsrådet efter jordforureningslovens kap. 3 om den offentlige undersøgelses- og afværgeindsats, eller af kommunalbestyrelsen efter lovens § 68, stk. 4, samt situationer omfattet af værditabsordningen efter lovens kap. 4 eller situationer, hvor der er udstedt påbud til en forurener enten efter lovens kap. 5 eller efter miljøbeskyttelsesloven.

Hjemlen foreslås indføjet som en ny afsluttende § 76 a i kapitel 9, som indeholder diverse bestemmelser, herunder om krav på udgiftsdækning og erstatning m.v.

Et tilskud fra en kommune til en virksomhed vil være omfattet af EU's regler om statsstøtte i EF-traktatens artikel 87 og artikel 88. Derfor skal en kommune, der konkret påtænker at undlade at påberåbe sig forældelse i anledning af et mangelskrav fra en virksomhed, som udgangspunkt foretage forudgående notifikation af Kommissionen i medfør af EU's statsstøtteregele. Hvor notifikation er påkrævet, skal der foreligge en godkendelse fra Kommissionen, før kommunen kan undlade at påberåbe sig forældelse over for en virksomhed.

2.2. Søgsmålsfrist i forhold til afgørelser efter jordforureningsloven

2.2.1. Gældende ret

Jordforureningsloven indeholder lige som anden miljølovgivning en søgsmålsfrist på 6 måneder, fra det tidspunkt en afgørelse er meddelt eller offentligt bekendtgjort, jf. lovens § 87, stk. 1, 1. pkt. Dette sikrer, at der efter en vis periode ikke kan rejses tvivl om rigtigheden af en afgørelse.

2.2.2. Lovforslagets baggrund

Det Danske Advokatsamfund har i forbindelse med Miljøministeriets lovovervågning peget på, at den gældende 6 måneders frist af retssikkerhedsmæssige grunde er uhensigtsmæssig i forhold til kortlægning og påbud efter jordforureningsloven.

Advokatsamfundet har oplyst, at der med den nuværende frist på 6 måneder anlægges retssager alene med det formål at afbryde fristen. Herved belastes domstolene med unødige sager, hvor sagens parter undervejs når frem til, at de faktisk ikke er uenige og derfor hæver sagen.

2.2.3. Miljøministeriets overvejelser

Det er kendetegnende for jordforureningsområdet – navnlig når det gælder kortlægning og påbud – at sagerne ofte er ganske komplicerede eller i øvrigt er svære at overskue for borgeren. Der vil således ofte gå en vis periode, førend en grundejer eller forurener har et sådant overblik over situationen, at denne kan vurdere, om afgørelsen ønskes prøvet ved domstolene.

For så vidt angår afgørelser efter jordforureningsloven, er Miljøministeriet således enig med Advokatsamfundet i, at den almindelige søgsmålsfrist på 6 måneder af retssikkerhedsmæssige grunde er for kort.

I forhold til afgørelser, der berører tredjemandsinteresser, bemærker ministeriet, at sådanne interesser på jordforureningsområdet ikke er entydige. En nabo til en borger, der har fået et påbud, kan således enten have en interesse i, at påbudet hurtigt står ved magt, eller en interesse i at få adgang til en domstolsprøvelse af, om påbudet er tilstrækkeligt vidtgående. Der kan også være tilfælde, hvor den, der har modtaget et påbud, ikke har samme interesser som grundejeren.

Efter en samlet afvejning af de modsatrettede hensyn vurderer Miljøministeriet således, at en søgsmålsfrist på 12 måneder vil være passende.

2.2.4. Lovforslagets udformning

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at søgsmålsfristen for afgørelser, der meddeles eller bekendtgøres offentligt efter lovens ikrafttræden, er 12 måneder.

3. Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser m.v.

Miljøministeriet kender ikke antallet af arealer, der har været i kommunalt eje. Ministeriet har kendskab til nogle konkrete eksempler, hvor en borger efter at have videregivet en boliggrund er kommet økonomisk i klemme, fordi det har vist sig, at der allerede ved kommunalbestyrelsens salg var en jordforurening på arealet. Kravene har efter det oplyste været i størrelsesordenen 200.000 til 300.000 kr. Ministeriet kender ingen konkrete eksempler, hvor det er amtsrådet, der har solgt arealet. Ligeledes har ministeriet ikke kendskab til eksempler, hvor arealet er solgt til andet end boliganvendelse.